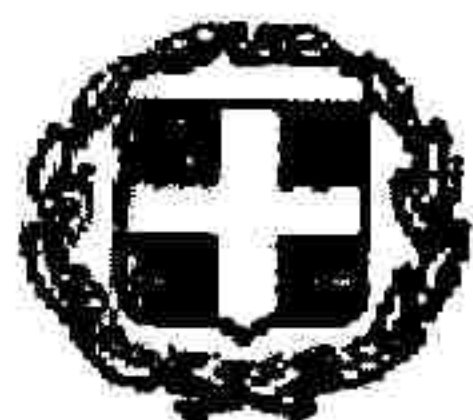

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗ
ΤΗΛ: 2413 506552-4
FAX: 2410 253734
Email:periferiarxis@thessaly.gov.gr

Ρόδοιτα Αθ. Ζήση
Βουλευτής Μαγνησίας

Λάρισα, 20-03-2012

Αρ. Πρωτ. 834

ΠΡΟΣ: Υπουργό Πολιτισμού και Τουρισμού
κ. Παύλο Γερουλάνο

3344

26 ΜΑΡ. 2012

Θέμα: Ένταξη του Χιονοδρομικού Κέντρου Πηλίου «Αγριόλευκες» στις περιοχές του Ειδικού Πλαισίου στήριξης 1138 Β' (Άρθ. 4, Παρ. Β2 και Β3)

«Αιτιολογική έκθεση στο σχέδιο Νόμου: Περιβαλλοντική αδειοδότηση έργων και δραστηριοτήτων, ρύθμιση αυθαιρέτων σε συνάρτηση με δημιουργία περιβαλλοντικού ισοζυγίου και άλλες διατάξεις αρμοδιότητας του Υπουργείου Περιβάλλοντος του Ν. 4014/2011»

Α. Γενική παρουσίαση Ιστορικό Εγκατάστασης.

Το χιονοδρομικό κέντρο Πηλίου «Αγριόλευκες», ένα από τα δυο πρώτα χιονοδρομικά κέντρα της χώρας (Πήλιο & Βέρμιο), δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία του Ορειβατικού Συλλόγου Βόλου το 1945, μεταφέροντας τις προγενέστερες χιονοδρομικές δραστηριότητες (χρονολογούμενες από το 1932) από την περιοχή «Πλιασίδα» στην σημερινή του τοποθεσία (Αγριόλευκες).

Τα πρώτα χρόνια λειτουργίας του κέντρου, πραγματοποιείται πλήθος έργων στοχεύοντας στην ταχεία ανάπτυξη του και την προσέλκυση μεγάλου αριθμού αθλητών. Έτσι το 1945 διανοίγεται η πρώτη πίστα του κέντρου και λαμβάνει χώρα ο πρώτος μεταπολεμικός τοπικός χιονοδρομικός αγώνας ενώ αργότερα το 1952 η πίστα επεκτείνεται ικανοποιώντας τις ανάγκες προπόνησης του αθλητή του συλλόγου Αντώνη Μυλιόρδου, ο οποίος είχε επιλεγεί για να συμμετάσχει στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952 στην πόλη του

Όσλου στη Νορβηγία. Την επομένη χρονιά (1953) ανοίγει νέος χιονοδιάδρομος ενώ ακόμα τοποθετείται ski lift με σχοινί.

Η δεύτερη πίστα του κέντρου διανοίγεται το 1957 ενώ παράλληλα πραγματοποιούνται πλήθος ενεργειών για την περαιτέρω ανάπτυξη και εύρυθμη λειτουργία του κέντρου και των γειτονικών του περιοχών. Έτσι το 1958 πραγματοποιούνται οι κατάλληλες επαφές με τις κοινότητες της περιοχής και γίνεται η πρώτη δωρεά ενός αγροτεμαχίου από αυτές (1959) φτάνοντας σε άλλες δύο (2) επιπρόσθετες αγορές και μια δωρεά για εγκατάσταση και λειτουργία οργανωμένου χιονοδρομικού κέντρου. Την επόμενη χρονιά (1960), θεμελιώνεται το καταφύγιο

ύστερα από χρηματοδότηση της Γ.Γ.Α. ύψους 40.000 δραχμών (κ. Βήχος). Το 1967-68 διανοίγεται νέος χιονοδιάδρομος ενώ παράλληλα τοποθετείται το πρώτο εναέριο ski lift, αντικαθιστώντας το αντίστοιχο προγενέστερο παλαιού τύπου, συρόμενο με σχοινί, lift. Ακόμη, αναδιαμορφώνεται η υπάρχουσα πίστα καθιστώντας την ικανή για δρόμους αντοχής μήκους πέντε (5) χιλιομέτρων ενώ το 1969 διανοίγονται νέοι επιπρόσθετοι χιονοδιάδρομοι και τοποθετείται το δεύτερο ski lift. Το 1972, εγκρίνεται, με επείγουσα χρηματοδότηση από τον Ε.Ο.Τ. (αρ. πρωτ. 543844 7/10/72) και τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, η ηλεκτροδότηση των lift, η οποία τίθενται αμέσως σε λειτουργία. Το 1973, κατόπιν περιγραφικής εκθέσεως της αρχιτέκτονα μηχανικού κα. Ελένης Συνβουλίδου, υπαλλήλου της τεχνικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Μαγνησίας, πραγματοποιείται επέκταση του καταφυγίου, απόφαση η οποία συνετέλεσε την πιο προσιτή, πρόσφορη και αποδοτική λύση για την αντιμετώπιση του προβλήματος του τουριστικού ρεύματος που υπήρχε στην περιοχή, το οποίο αναδείχθηκε στα πλαίσια μελετών της Νομαρχίας για την εξυπηρέτηση των επισκεπτών στην περιοχή. Υπό το ίδιο πρίσμα, συνετάχθησαν, εγκρίθηκαν και υπογράφηκαν από τον διευθυντή της τεχνικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Μαγνησίας τα σχετικά σχέδια, αντιμετωπίζοντας το κτίριο ως κοινωφελές σύμφωνα με τα αναγραφόμενα στην περιγραφική έκθεση, και μη εκδίδοντας οικοδομική άδεια, σύμφωνα με τα πρότυπα της εποχής περί Δημοσίων και κοινωφελών κτιρίων. Η αναγκαία προσθήκη του καταφυγίου σε κάλυψη και δόμηση προσαρμόστηκε στις υπάρχουσες τότε ανάγκες για χώρους διημέρευσης, ύπνου καθώς και χώρων υγιεινής και φαγητού των επισκεπτών. Το 1974 εγκρίνεται από τον Ε.Ο.Τ. (αρ. πρωτ. 506019 11/02/74) το σχετικό έγγραφο και εκδίδεται η άδεια λειτουργίας του καταφυγίου καθώς και ο κανονισμός λειτουργίας του, για την εξυπηρέτηση των πεζοπόρων και των χιονοδρόμων επισκεπτών του χιονοδρομικού κέντρου.

Το 1985, λόγω αδυναμίας του Ορειβατικού Συλλόγου Βόλου για περαιτέρω χρηματοδότηση των επενδύσεων του κέντρου και σε συνεργασία με την Νομαρχία Μαγνησίας, αναλαμβάνει την διαχείριση του Χιονοδρομικού κέντρου επιτροπή διαχείρισης στην οποία μετέχει ο Ορειβατικός Σύλλογος, η Νομαρχία και ένας εκπρόσωπος των γειτονικών Ο.Τ.Α. Το 1989, το κέντρο εξοπλίζεται με νέο συρόμενο αναβατήρα ski lift ενώ το 1992 η Νομαρχία Μαγνησίας εκπονεί μελέτη ανάπτυξης του κέντρου υπό το σκεπτικό δημιουργίας ενός αθλητικού κέντρου Ολυμπιακών προδιαγραφών. Βάσει της συγκεκριμένης

μελέτης, άρχεται η συμφωνία της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Μαγνησίας με τον Ορειβατικό Σύλλογο Βόλου για την εξ ολοκλήρου διαχείριση του κέντρου από την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση καταρτισθέντος και υπογραφέντος αρχικά ιδιωτικού συμφωνητικού μισθώσεως και ακολούθως συμβολαιογραφικού εγγράφου μισθώσεως τα έτη 1997 και 1998 αντιστοίχως που αφορούσε την εκμίσθωση τόσο του χιονοδρομικού κέντρου καθεαυτού όσο και όλων των συνοδευτικών εγκαταστάσεων. Το 2000, εγκαθίσταται από την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Μαγνησίας διπλός εναέριος αναβατήρας για την καλύτερη εξυπηρέτηση των χιονοδρόμων.

Β. Το Θεσμικό Πλαίσιο που υπήρχε

Η Ορειβασία και η χιονοδρομία ως σπορ κάνουν την εμφάνισή τους στην Ελλάδα εντός της δεκαετίας 1910 – 1920. Σε όλους τους υφιστάμενους τότε νόμους δεν υπάρχει σαφή αναφορά του όρου χιονοδρομία καθώς δεν αποτελούσε ξεχωριστό σπορ με την μορφή που το γνωρίζουμε σήμερα. Για την επίτευξη των ορειβατικών στόχων (από τα ορειβατικά έντυπα της εποχής διακρίνεται καθαρά πως πραγματοποιούνταν και δραστηριότητες χιονοδρομίας) οι διανυκτερεύσεις στο βουνό λάμβαναν χώρα σε πρόχειρα αυτοσχέδια καταλύματα (π.χ. σκηνές, καλύβες, κ.τ.λ.) ή ελεύθερα στην ύπαιθρο, ενώ το χειμώνα που πραγματοποιούνταν αναβάσεις σε πλαγιές και ελεύθερες καταβάσεις σε ξέφωτες πλαγιές οι ορειβάτες διανυκτέρευαν σε αυτοσχέδια χιονοδρομικά κέντρα όπως αυτού του Πηλίου. Το 1931 πραγματοποιείται στον Όλυμπο, σε ύψος 2100 μέτρων, η κατασκευή του 1ου ορειβατικού καταφυγίου στην Ελλάδα σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά τότε πρότυπα. Το «Καταφύγιο Α» ή καταφύγιο «Σπήλιος Αγαπητός» όπως μετονομάστηκε αργότερα εξυπηρετούσε τους αυτοσχέδιους αγώνες σκι των ορειβατών το χειμώνα στις πλαγιές του Ολύμπου. Με την πάροδο του χρόνου, κατασκευάστηκαν πολυάριθμα ορειβατικά καταφύγια, σε διάφορα ορεινά συγκροτήματα της χώρας, συμβάλλοντας σημαντικά στην περαιτέρω ανάπτυξη του σπορ της ορειβασίας και της χιονοδρομίας. Παράλληλα, δημιουργούνται και χιονοδρομικά κέντρα σε χώρους όπου προϋπήρχαν καταφύγια για την διημέρευση, διανυκτέρευση των ορειβατών (ενδεικτικά αναφέρονται Πήλιο, Σέλι, Βέρμιο, Καρπενήσι, κ.λ.π.) λειτουργώντας ως κτίσματα κοινής ωφέλειας σύμφωνα με τις διατάξεις του Άρθ. 16 (Άρθ. 16, Παρ. 1 Δικαίωμα ανεγέρσεως κατά τας διατάξεις του Νόμου, παράγραφος 3 .Το αυτό δικαίωμα και υπό τους αυτούς όρους δια την ίδρυσιν και λειτουργίαν καταφυγίων δια την διανυκτέρευσιν των ορειβατών από ύψους 1000 μέτρων και άνω, έχει ο Ελληνικός Ορειβατικός Σύνδεσμος , εφ' όσον όμως από του σημείου εις ό πρόκειται ν' ανεγερθή το καταφύγιον και εις απόστασιν ενός χιλιομέτρου απ' αυτού διέρχεται δημοσία οδός) όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 26 παράγραφος 3 και 5 του ΑΝ 3430/1955 για τον ΕΟΣ Βόλου αρ. Πρωτ. LII /60-547 Ελληνικός Ορειβατικός Σύνδεσμος έγκριση ανέγερσης Καταφυγίου, διαβίβαση εγγράφου Ε.Ο.Τ. απόφασης Γενικού Γραμματέα 42346/6-9-1960 έγκρισης ανέγερσης του καταφυγίου) του Ν. 864/1937.

- Αναγκαστικός νόμος 864/1937
- Αναγκαστικός νόμος 410 /1945
- Αναγκαστικός νόμος 771 /1945 τροποποιητικός & συμπληρωματικός του 410/1945
- Αναγκαστικός νόμος 3430 /1955

Από το 1955 έως και το 1979 υπάρχει ένα κενό στην νομοθεσία παρόλο που μέχρι και το 1979 είχαν δημιουργηθεί αρκετά χιονοδρομικά κέντρα και ορειβατικά καταφύγια. Το 1979 ψηφίζεται ο Ν. 998/1979 περί προστασίας δασών σύμφωνα με τον οποίο επιτρέπεται η δημιουργία χιονοδρομικών κέντρων στα δάση δίχως όμως να περιλαμβάνονται τα υφιστάμενα μέχρι τότε. Συγκεκριμένη αναφορά σε νέες εγκαταστάσεις γίνεται στα Άρθ. 51 & 52, Παρ. 2. Τα επόμενα χρόνια τίθενται σε εφαρμογή διάφοροι νόμοι όπως ο Ν. 1650/1986 ο οποίος ωστόσο δεν αναφέρεται σε χιονοδρομικά κέντρα. Το κενό που υπήρχε και αφορούσε τα υφιστάμενα χιονοδρομικά κέντρα, σήμερα γίνεται προσπάθεια να τακτοποιηθεί με τον Ν. 4014/2011 όπου ωστόσο εντοπίζονται ελλείψεις οι οποίες δημιουργούν προβλήματα με την παραπομπή που υπάρχει στο Ειδικό πλαίσιο στήριξης 1138 Β' (Άρθ. 4, Παρ. Β2 και Β3) τα οποία αναλύονται σε επόμενο κεφάλαιο.

Γ. Σχεδιασμός και εγκαταστάσεις στο Χιονοδρομικό Κέντρο Πηλίου

Από την πρώτη εγκατάσταση του κέντρου έως και την νεότερη, δεν έχει εκδοθεί καμία οικοδομική άδεια από πολεοδομικό γραφείο παρά μόνο υπάρχουν μελέτες και εγκρίσεις σχεδίων από την τεχνική υπηρεσία της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Μαγνησίας καθώς και από τον Ε.Ο.Τ. όσο αφορά το καταφύγιο.

Όλες οι εγκαταστάσεις που υπάρχουν στο χιονοδρομικό κέντρο έχουν τοποθετηθεί σε χώρους που εξυπηρετούν την εύρυθμη λειτουργία του κέντρου. Συγκεκριμένα, οι κλίσεις των χιονοδιαδρόμων (πίστες καταβάσεων) ακολουθούν την μορφολογία του φυσικού εδάφους, ο προσανατολισμός των διαδρομών εξυπηρετεί την παρατεταμένη λειτουργία του κέντρου από νωρίς το χειμώνα μέχρι και τον Απρίλιο πολλές χρονιές ενώ το ορειβατικό καταφύγιο παρέχει υπηρεσίες στέγασης και φαγητού.

Στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις του χιονοδρομικού κέντρου, εκτός από το καταφύγιο, συγκαταλέγονται ακόμη ένα ιατρείο, μηχανοστάσια αναβατήρων, ένας υποσταθμός της ΔΕΗ για την εξυπηρέτηση του χιονοδρομικού, κατάλληλος χώρος στέγασης των χιονοστρωτήρων και εκχιονιστικών μηχανημάτων του κέντρου, χώροι ταμείων, τερματικοί οικίσκοι των ski lift, καθώς και χώροι εξυπηρέτησης των αθλητών.

Το χιονοδρομικό κέντρο Πηλίου «Αγριόλευκες» από την δημιουργία του έως και σήμερα έχει φιλοξενήσει Πανελλήνια, Βαλκανικά καθώς και Παγκόσμια

Πρωταθλήματα χιονοδρομίας, διαθέτοντας μεγάλο αριθμό πιστοποιημένων, από τη παγκόσμια ομοσπονδία χιονοδρομίας ως προς τις προδιαγραφές τους, πιστών καταβάσεων. Αποτελεί σημαντικό πόλο έλξης πλήθους τουριστών όχι μόνο από την Ελλάδα αλλά και από το εξωτερικό, μιας και είναι από τα παλαιότερα και γνωστότερα χιονοδρομικά κέντρα. Επιπρόσθετα, η λειτουργία του χιονοδρομικού κέντρου επέφερε σημαντική ανάπτυξη τόσο στις γειτονικές περιοχές όσο και στην ευρύτερη περιοχή του Πηλίου με πλήθος εστιατορίων, ξενώνων και καταστημάτων να παρέχουν υψηλού επιπέδου υπηρεσίες.

Δ. Συμμόρφωση και τακτοποίηση εγκαταστάσεων Ν. 4014/2011

Άρθρο 21. Σε κάθε περίπτωση στις διατάξεις του παρόντος κεφαλαίου υπάγονται κατασκευές και εγκαταστάσεις που βρίσκονται σε περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί από το Ειδικό Πλαίσιο Χωροταξικού Σχεδιασμού και Αειφόρου Ανάπτυξης (Β' 1138) αναπτυγμένοι πυρήνες μαζικού τουρισμού εντός ευρύτερων αναπτυσσόμενων περιοχών με περιθώρια ανάπτυξης εναλλακτικού τουρισμού, καθώς και σε υφιστάμενα χιονοδρομικά κέντρα των περιοχών του άρθρου 4 παράγραφοι Β2 και Β3 του παραπάνω Ειδικού Πλαισίου περιοχές που έχουν αναγνωριστεί από τον Ε.Ο.Τ. ως χιονοδρομικά κέντρα, εφόσον ανεγέρθηκαν ή εγκαταστάθηκαν από φορείς του Δημοσίου, των Ο.Τ.Α., καθώς και από αθλητικούς και ορειβατικούς συλλόγους μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Ειδικό Πλαίσιο Χωροταξικού Σχεδιασμού και Αειφόρου Ανάπτυξης (Β' 1138) από το Άρθρο 4, Παράγραφοι Β2 και Β3

(Β2) Περιοχές με περιθώρια ανάπτυξης ήπιων και εναλλακτικών μορφών τουρισμού.

Στην κατηγορία αυτή εντάσσεται μεγάλος αριθμός νησιών καθώς και οι υπό τα στοιχεία Β2.1 – Β2.15 περιοχές της ηπειρωτικής χώρας.

Β2.1 Ανατολική και Δυτική Ροδόπη – Όρη Λεκάνης – Παγγαίο – Σύμβολο – Φαλακρό – Παρανέστια περιοχή – δέλτα Έβρου – Δαδιά – Παράρδιες περιοχές με εξαίρεση

τα τμήματα που εμπίπτουν στις περιοχές Γ1 και Γ2.

Β2.2 Λίμνη Κερκίνης – Μαυροβούνι – Κερκίνη – Άγγιστρο – Όρβηλος – Βροντού– Μενοίκιο.

Β2.3 Πιέρια – Βέρμιο – Καϊμακτσαλάν – Πάικο – Έδεσσα – Βέροια – Νάουσα

Β2.4 Καστοριά – Φλώρινα – Πρέσπες

Β2.5 Περιοχή Β. Πίνδου – Ζαγορίου – Τζουμέρκων –Ορεινός χώρος Δυτικής Θεσσαλίας.

Β2.6 Όλυμπος – Κίσσαβος – Μαυροβούνι

Β2.7 Ορεινοί όγκοι Όθρυος – Τυμφρηστού – Καλιακούδας – Χελιδώνας – Παναιτωλικού – Ναυπακτίας – Βαρδουσίων – Γκιώνας – Παρνασσού – Καλλίδρομου – Οίτης

Β2.8 Δίρφυς

Β2.9 Ορεινός όγκος Καρυστίας

B2.10 Προέμερο

B2.11 Όρη Βάλτου

B2.12 Αράκυνθος

B2.13 Ορεινός χώρος Πελοποννήσου (Παναχαϊκό, Χελμός, Ζήρεια, Ερύμανθος, Μαίναλο, Πάρνωνας και Ταΰγετος, ορεινή κεντρική Μεσσηνία και Νέδα)

B2.14 Ορεινός χώρος Κέντρο - Δυτικής Κρήτης (Λευκά Όρη - Ίδη)

B2.15 Ορεινός χώρος Κεντρικής Κρήτης (Δίκτη)

(B.3) Αναπτυγμένοι πυρήνες μαζικού τουρισμού εντός ευρύτερων αναπτυσσόμενων περιοχών με περιθώρια ανάπτυξης εναλλακτικού τουρισμού. Στην κατηγορία αυτή περιλαμβάνονται οι περιοχές εγκαταστάσεων των υφιστάμενων χιονοδρομικών κέντρων Χελμού, Παρνασσού, Τυμφρηστού και Βερμίου καθώς και των οικισμών που τα περιβάλλουν.

Στην προσπάθεια τακτοποίησης των εγκαταστάσεων του κέντρου, σύμφωνα με το Ν. 4014/2011 (Άρθ. 24, Παρ. 21) για υφιστάμενα χιονοδρομικά κέντρα, με την παραπομπή του στο Ειδικό πλαίσιο στήριξης 1138 Β' (Άρθ. 4, Παρ. Β2 και Β3) που έχει αντιγραφεί και παρατίθενται παραπάνω διαπιστώθηκε ότι η περιοχή του Πηλίου δεν αναφέρεται σε κανένα σημείο των προαναφερθέντων Άρθρων. Αγνοείται ακόμη και άμεση αναγνώριση που έχει γίνει για το υφιστάμενο χιονοδρομικό κέντρο το 1972 από πλευράς Ε.Ο.Τ. σχετικά με την χρηματοδότηση για την κατασκευή από την ΔΕΗ υποσταθμού για την ηλεκτροδότηση των αναβατήρων με το (αρ. πρωτ. 543844 7/10/72) σχετικό έγγραφο.

Αποτέλεσμα της εξαίρεσης από τα προαναφερθέντα Άρθρα του χιονοδρομικού κέντρου Πηλίου είναι να μην καθίσταται εφικτή η τακτοποίηση ενός από τα δυο πρώτα χιονοδρομικά κέντρα της χώρας σύμφωνα με το νόμο έτσι ώστε η λειτουργία να συνάδει προς όφελος της κοινωνίας μας.

Όλα τα προαναφερθέντα στοιχεία αποδεικνύουν εμπεριστατωμένα τη θέληση της τοπικής κοινωνίας, του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού, καθώς και της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού για την εύρυθμη λειτουργία του Χιονοδρομικού κέντρου Πηλίου "Αγριόλευκες".

Για τους πιο πάνω λόγους και με δεδομένη πιστεύω την θέληση όλων, της συνέχισης λειτουργίας του κέντρου παρακαλώ όπως εντάξετε και το Πήλιο στις περιοχές του Ειδικού Πλαισίου στήριξης 1138 Β' (Άρθρο 4, Παράγραφοι Β2 και Β3) ώστε να καταστεί δυνατή η τακτοποίηση του με τον νόμο 4014/2011.

Ο ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ